

РЕШЕНИЕ

№ 2171

гр. София, 08.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100511102 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 ГПК – чл.273 ГПК.

С решение № 20113483 от 12.05.2021 г., постановено по гр. д. № 32416/2019 г. по описа на СРС, III ГО, 180 състав, ЗД „Л.И.“ АД е осъден да заплати на В. В. ОРТ. сумата от 841, 29 лв. – обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в извършени разходи за медицински прегледи, изследвания, лекарствени медикаменти и медицински изследвания, сторени във връзка с телесни увреждания, получени като пряка и непосредствена последица от ПТП, настъпило на 19.06.2014 г., около 13.25 ч. гр. София, на бул. „Константин Величков“, по вина на водача на лек автомобил „Ленд Ровер Рейндж Ровер“, рег. № ***** НМ, застрахован при ответника по валидна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва, считано от 19.06.2014 г. до окончателното изплащане на обезщетението, като е отхвърлен иска над уважения размер до пълния предявен размер от 1 091, 29 лв., както и за сумата от 250 лв. – имуществени вреди, изразяващи се в изплащане на ЯМР. Ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от сумата от 308, 36 лв. – разноски по делото, съразмерно с уважената част от иска, както и да заплати на адв. Р.М., на основание чл.38, ал.1, т.3 ЗАДв. – възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в размер на 236, 20 лв., определено по реда на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при съобразяване уважената част от иска. Ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 57, 27 лв. – разноски за внесен депозит за възнаграждение за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Срещу постановеното съдебно решение в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за сумата от 250 лв. – обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплащане на ЯМР, ведно със законната лихва, считано от 19.06.2014 г. до окончателното изплащане. Излага съображения, че решенията в обжалваната част е неправилно и необосновано. Счита, че изводът на решаващия съд, че разходите за ЯМР на шиен отдел не са в причинно – следствена връзка с настъпилото ПТП, е необоснован. Съдът е формирал този извод единствено въз основа на изсушената съдено – медицинска експертиза На основание чл.202 ГПК същата следва да се цени във връзка с останалите доказателства. Позицията се на влязлото в сила съдебно решение от 18.07.2016 г., постановено по гр. д. № 9723/2015 г. по описа на СГС, I ГО, 5 състав, потвърдено с решение № 1437/21.06.2017 г. на САС, 10 състав, с което са установени причинените вреди от процесното ПТП и трайните последици от него. В резултат на настъпилото ПТП е получил силен удар от облегалката на седалката в областта на главата и шийния отдел, след което е настъпило разтягане напред към волана, обтягайки се на обезопасителния колан. Като е приел погрешен механизъм на настъпване на ПТП, вещото лице по изслушаната съдебно – медицинска експертиза е достигнало до необоснован извод. Експертното заключение е било оспорено. Необосновано вещото лице е приело, че при ищеца са били налице тежки дегенеративни промени, а ищецът към датата на ПТП е бил на 31 години, активно е спортува По време на лечението на ищеца не е бил направен скенер на шийния отдел. Това наложило сам да заплати изследването с ЯМР. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като му присъди сумата от 250 лв. – обезщетение за претърпени имуществени вреди за ЯМР. Претендира сторените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ответника - ЗК „Л.И.“ АД, с който я оспорва. Излага съображения, че решението в обжалваната част е правилно и законосъобразно, а релевираните от жалбоподателя доводи са неоснователни. По делото е установено, че ищецът е получил контузия на гръбначния стълб, но не е установено наличието на необходимост от извършване на ЯМР. Счита, че изводите на решаващия съд в тази насока са обосновани, като ангажираните в тази насока доказателства са обсъдени. Моли съда да потвърди решението в обжалваната част. Претендира сторените по делото разноски.

Съдът, след като прецени представените по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

СРС е сезиран с обективно, кумулативно съединени иски съответно с правно основание чл.226, ал.1 КЗ (отм.) и чл.86 ЗЗД. Ищецът твърди, че на 19.06.2014 г., около 13.25 ч. в гр. София, по бул. „Константин Величков“, с посока на движение от бул. „Ал. Стамболийски“ към бул. „Акад. Иван Евстатиев Гешов“ ищецът е управлявал лек автомобил марка „Пежо“, модел 307, рег. № *****. В района на кръстовището, образувано от бул. „Константин Величков“ и бул. „Възкресение“, регулирано със светофарна уредба, ищецът се е движил в колона от автомобили в най-лява лента. Пред него се е движил лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Авео“, рег. № *****. След като светофарната уредба превключила на сигнал червено ищецът плавно спрял управлението от него автомобил, като се движил на

постоянна дистанция от автомобила пред него, който също спрял плавно. Автомобилът пред него спрял на нивото на светофарната уредба, точно преди очертанието на пътната маркировка, а ищецът спрял зад него, на около 7 м. След около 15 секунди ищецът усетил силен удар в задната част на управлявания от него автомобил. От удара същият отскочил във въздуха и бил изтласкан напред и се ударил в автомобила пред него. От силния удар на шията и главата на ищеца се ударили в седалката и усетил силна болка. След последвалия втори удар в спрелия пред него лек автомобил, тялото му полетяло напред, като било притиснато от поставения обезопасителен колан. След инцидента напуснал управлявания от него автомобил и установил, че ударът бил нанесен от лек автомобил марка „Лен Ровер“, модел „Рейндж Ровер“, рег. № ***** НМ, който бил управляван от Н.Р.Р.. В резултат на настъпилото ПТП е получил травматични увреждания – травма на нервните коренчета в шийната област на гръбначния мозък; увреждания на нервни коренчета и плексуси; световъртеж от централен произход – остър пристъп; други нарушения на рефракцията; контузия на шийната и лумбалната област; увреждане на междупрешленните дискове в шийния отдел с радикулопатия; дискова протрузия на нива С 5- С 6 и С 6 – С 7. След настъпилия инцидент му била оказана спешна медицинска помощ в УМБАЛ „Света Анна“ АД – София, където бил приет и настанен за лечение в Клиника по неврохирургия. След проведени прегледи и извършени образни изследвания били установени горепосочените увреждания. На 22.06.2014 г. бил изпичан от лечебното заведение с назначено медикаментозно лечение. На 25.06.2014 г. на ищеца е направен магнитен резонанс в областта на шийния отдел, след което бил извършен контролен преглед и му била назначена медикаментозна терапия и физиотерапия. Стойността на извършения ЯМР възлиза на 250 лв. В исковата молба са описани имуществените вреди, претърпени от ищеца, уточнени по имуществени права. Виновният водач е имал валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество. Депозирал искане за заплащане на застрахователно обезщетение при ответника, който не е платил накова. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 1 091, 29 лв. – обезщетение за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от момента на завеждане на делото до окончателното изплащане. Претендира сторените по делото разноски.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор ответникът оспорва предявения иск. Признава, че гражданската отговорност на водача на лекия автомобил марка „Ленд Ровер“, модел „Рейндж Ровер“, рег. № ***** НМ към датата на ПТП е застрахована в ответното дружество. Оспорва механизма на ПТП. Счита, че вида на настъпването му носи ищецът. Оспорва получените травматични увреждания от ищеца. Прави възражение за съпричиняване от страна на ищеца. Оспорва наличието на причинно – следствена връзка между констатираните с ЯМР увреждания и ПТП, тъй като са изминали 14 дни оттогава. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск. Претендира сторените по делото разноски.

Видно от представения констативен протокол, съставен от СДВР – Отдел „Пътна полиция“, на 19.06.2014 г. е настъпило ПТП, около 13.25 ч., в гр. София, на бул. „Константин Величков“, непосредствено преди кръстовището с бул. „Възкресение“, между три автомобила: лек автомобил марка „Ленровър“, модел „Рейндж Ровър“, рег. № ***** НМ, собственост

на „Рай Бау“ ООД и управляван от Н.Р.Р., лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Авео“, рег. № *****, собственост на „Агенция за сигурност и охрана Сириус“ ЕООД и управляван от А.К.Щ., както и лек автомобил марка „Пежо“, модел 307, рег. № *****, собственост и управляван от В. В. ОРТ.. Като обстоятелства и причини за ПТП е посочено, че на 19.06.2014 г. в гр. София, око 13.25 ч., лек автомобил марка „Ленд Ровер“, модел „Рейнж Ровер“у рег. № ***** НМ, управляван о Н.Р.Р., се е движил по бул. „Константин Величков“, с посока на движение от бул. Ал. Стамболийски“ към бул. „Иван Е. Гешов“, непосредствено преди кръстовището с бул. „Възкресение“, поради несъобразена скорост с характера и интензивността на движението, реализира ПТП със спрелия пред него лек автомобил марка „Пежо“, модел 307, рег. *****, управляван от В. В. ОРТ., който вследствие на удара отскача и удря спрелия пред него лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Авео“, рег. № *****, управляван от А.К.Щ.. В протокола е удостоверено, че е представена застрахователна полица по застраховка „Гражданска отговорност“, валидна до 04.05.2015 г., сключена с ответното дружество.

От представената по делото епикриза № 397 от УМБАЛ „Света Анна“ АД се установява, че ищецът е постъпил за лечение на 19.08.2014 г. и е изпикан на 22.06.2014 г. Като препоръка към ищеца е посочено провеждане на магнитно – резонансна томография на цервико – тораксален отдел на гръбначния стълб в амбулаторни условия и при нужда нова неврохирургична консултация в неврохирургичен кабинет.

Видно от представената по делото фактура № 24383 от 25.06.2014 г. и касов бон към нея се установява, че ищецът е плати сумата от 250 лв. за ЯМР.

С решение от 18.07.2016 г., постановено по гр. д. № 9723/2015 г. по описа на СГС, I ГО, 5 състав, ЗК „Л.И.“ АД е осъден да заплати на В. В. ОРТ. сумата от 30 000 лв., на основание чл.226, ал.1 КЗ (отм.) вр. с чл.45 ЗЗД вр. с чл.51 ЗЗД вр. с чл.52 ЗЗД, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 19.06.2014 г., до изплащане на вземането, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от настъпилото на 19.06.2014 г. ПТП, като искът е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 60 000 лв.

С решение № 1437 от 21.06.2017 г., постановено по в. Гр. д. № 5832//2016 г. по описа на САС, ГО, 10 състав, горепосоченото съдебно решение е потвърдено.

От заключението на вещото лице инж. Й.Д.Й. по изслушаната пред СРС авто – техническа експертиза се установява, че механизмът на ПТП е следният: на 19.06.2014 г., около 13.25 ч., в гр. София, е настъпило ПТП между лек автомобил марка „Ленд Ровер“, модел „Рейндж Ровер“, рег. № ***** НМ, лек автомобил марка „Шевролет“, модел „Авео“, рег. № ***** и лек автомобил марка „Пежо“, модел 307, рег. № ***** . На посочената дата, около 13.25 ч. марка „Ленд Ровер“, модел „Рейндж Ровер“се е движил по бул. „Константин Величков“ с посока от бул. „Александър Стамболийски“ към бул. „Акад. Иван Гешев“ и на кръстовището с бул. „Възкресение“ водачът реализира ПТП със спрелия през него лек автомобил марка „Пежо“, модел 307. От удара последният се е преместил напред и е реализирал ПТП със спрелия пред него лек автомобил марка „Шевролет“,

модел „Авео“.Вещото лице приема, че от техническа гледна точка причина за настъпване на процесното ПТП е поведението на водача на марка „Ленд Ровер“, модел „Рейндж Ровер“, рег. № ***** НМ, който е управлявал автомобила със скорост, която не му е позволила да спре в рамките на опасната зона, без да настъпи съприкосновение с намиращия се него лек автомобил марка „Пежо“, модел 307, рег. № *****.

От заключението на вещото лице д-р П.С.П., неврохирург, по изслушаната пред СРС съдебно – медицинска експертиза, се установява, че в резултат на настъпилото на 19.06.2014 г. ПТП ищецът е получил следните травматични увреждания: травма на нервните коренчета в шийния отдел; контузия/множествено изкълчване и навяхване на ставите и ставните връзки на шийния отдел на гръбначния стълб; контузия на поясния отдел на гръбначния стълб. Травматичната увреда на нервните коренчета в шийния отдел на гръбначния стълб се е изявила с болки в областта на шията и изтръпване на дясната ръка. В случая няма дефинирана конкретна отпадна двигателна симптоматика в десния горен крайник при ищеца – рамо, предмишница, пръсти. Вещото лице приема, че механизмът на травмата не предполага плексусна увреда – удар в задната част на автомобил в покой. Увредата на мишничния сплит се реализира при движещо се превозно средство и се дължи на преразтягане и разкъсване или на изтръгване на нервните коренчета на гръбначния мозък. При такава увреда неврологичната симптоматика се извява веднага. В неврологичния статус на ищеца са отбелязани хипестазия и парестезии по нервните корени С 6 – С 7 – С 8 вдясно. Установено е изглаждане на шийната извивка, без счупвания на тела, израстъци на прешлени и дислокации. Контузията/множествено изкълчване и навяхване на ставите и ставните връзки на шийния отдел на гръбначния стълб е травматична увреда на меките структури на шийния гръбнак, включваща шийна мускулатура, лигаменти, стави, дължащи се на хиперекстензия/извиване на главата назад, хиперфлексия/сгъване на главата напред или ротационна/извиване вляво или вдясно, травма при липса на счупвания и дислокации на прешлени или техни израстъци и разместване на стави. Вещото лице приема, че това е най-честата нефатална автомобилна травма. Обичайните оплаквания са болка и ограничени и болезнени активни и пасивни движения в отдела. Симптомите най-често се появяват веднага, но могат да закъснеят часове или дни. От мекотъканните структури на шийни сегмент при описаната травма ставите са подложени на най-голяма компресия и опъване на техните капсули и ставни лигаменти. При тази травматична увреда шийният сегмент приема S – образна форма с екстензия/извиване в долните сегменти и флексия/сгъване напред в горния отдел, установено с кинематичен анализ. Тази нефизиологична поза на гръбнака води до компресия и са установени разкъсвания на ставни капсули в нивата С 5 – С 6, С 6 – С 7, които са най-подвижни в сегмента. Невните коренчета напускат гръбначния мозък през неврофрагментите, които в задната част се изграждат от ставите. Вещото лице приема, че неврологичната симптоматика най-вероятно се дължи на контузия и разкъсване на ставни капсули на посочените нива, с възбуда на нервните корени, излизащи там. Уврежданията на междупрешленните дискове в шийния отдел с радикулопатия и дисковите протрузии на нива С 5 – С 6 и С 6 – С 7 са установени с магнитно – резонансна томография от 25.06.2014 г. –

шест дни след травмата. При изследването няма описани травматични промени в шийния отдел на гръбначния стълб. Измененията са протичали безсимптомно и травматичния инцидент е изиграл катализираща роля за тяхното установяване. Дегенеративните промени в гръбначния стълб с годините напредват, те постоянни и в една или друга степен повлияват ежедневието на пациентите с остатъчни болки или поява на нестабилност. Вещото лице е приело, че сторените от ищеца разходи, описани от вещото лице, включително заплатения от ищеца магнитно – резонансно изследване на шийния отдел, са били необходими на ищеца за лечението на претърпените травматични увреждания. Вещото лице е посочило, че в шийния отдел промените настъпват от втората декада на живота. Дегенеративните изменения в интервертебралния диск са главно функция на възрастта и се развиват с различна скорост при всеки отделен индивид и са най-изявени в тези места, които са най-подвижни и подложени на най-голямо натоварване. В шийния отдел на гръбначния стълб най-често измененията се срещат в най-мобилната му част – нивата С 5 – С 6, С 6 – С 7 и С 4 – С 5. При шийната дегенерация може да има за последица шийни болки. Вещото лице е посочило, че от практиката е установено, че няма корелация между установените при образните изследвания промени в гръбначния стълб и клиничната картина. При изследвания с магнитен резонанс на безсимптомни пациенти е установена дегенеративна дискова болест в шийен отдел при пациенти под 40 – годишна възраст в 25 % и 60 % при пациенти над 40 %.

При изслушването му вещото лице д-р П. е пояснил, че в описанието на магнитния резонанс няма данни за травматични увреждания на прешлени или разместване на стави. Разместванията на ставите се установяват при изготвяне на обикновена снимка. Динамична снимка се прави при съмнения за минимални размествания. Вещото лице приема, че в случая, с оглед представените по делото документи, не е била налице необходимост от извършване на такова изследване. При магнитно - резонансното изследване е установено, че от третия шийен прешлен надолу има дегенеративно изменение. Ищецът има костни наслоявания по прешлените и промени в шийния отдел. Вещото лице приема, че тези изменения в пострадалия не са резултат от процесното ПТП. При 25 % от хора под 40 години се установяват такива изменения. При подобен механизъм на произшествие вещото лице не констатира травма на дисковете. Ако има дискова херния, тя би се отразила при магнитния резонанс. При изготвяне на експертното заключение вещото лице е съобщило механизма на ПТП – автомобилът е бил ударен първо отзад, след което се е ударил в предния автомобил.

Експертното заключение е своевременно оспорено от ищеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършена служебна проверка въззивният съд установи, че обжалваното съдебно решение е валидно и процесуално допустимо.

Страните не спорят, а и от ангажираните доказателства се установи, че са налице предпоставките за ангажиране отговорността на застрахователя, в каквато насока е и влязлата в сила като необжалвана част от постановеното съдебно решение. За периода 05.05.2014 г. – 04.05.2015 г. гражданската отговорност на водача на лек автомобил марка „Ленд Ровър“, модел „Рейндж Ровър“, рег. № *****, е покрита от ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Обект на застраховане по посочената задължителната застраховка е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата, съгласно нормата на чл.257, ал.1 КЗ (отм.).

Застраховани лица по тази застраховка, съгласно втората алинея на посочената норма, са собственикът на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което ползва моторното превозно средство на законно основание. В случая автомобилът е управляван без противопоставянето на собственика.

През време на действието на застрахователния договор – на 19.06.2019 г., е настъпило ПТП, причинено от водач на МПС, гражданската отговорност на който е покрита от ответника. Причина за настъпилото ПТП е движението на лекия автомобил марка „Ленд Ровър“, модел „Рейндж Ровър“ с несъобразена с интензитета на движението скорост. Деянието е противоправно, доколкото е в нарушение изискванията на чл.47 ЗДвП, съгласно който водач на пътно превозно средство, приближаващо се към кръстовище, трябва да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство.

Нормата на чл.226, ал.1 КЗ (отм.), приложима към момента на възникване на правоотношението, регламентира прякото право на увредения, спрямо който застрахованият е отговорен, да иска обезщетението от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“. Предвид обстоятелството, че гражданската отговорност на виновния водач е покрита от ответника, същият дължи заплащането на застрахователно обезщетение на ищеца за претърпените от него имуществени вреди.

Спори се между страните в производството относно наличието на причинно – следствена връзка между сторените от ищеца разноски за ЯМР и процесното ПТП.

За установяването на това обстоятелство пред СРС е изслушана съдебно – медицинска експертиза. В експертното заключение на вещото лице д-р П.С. П. приема, че сторените от ищеца разходи, описани в исковата молба, включително и за ЯМР, са били необходими за лечението на претърпените травматични увреждания. При изслушването му вещото лице е посочило, че с оглед представените по делото документи, не е била налице необходимост от извършване на ЯМР. Така вещото лице е достигнало до взаимно – изключващи се изводи. На основание чл.202 ГПК съдът не е длъжен да възприема заключението на вещото лице, а го обсъжда заедно с другите доказателства по делото.

При преценка обосноваността на изводите на вещото лице следва да се съобрази обстоятелството, че след изписване на ищеца от УМБАЛ „Св. Анна“ АД, на същия е препоръчано да се проведе магнитно – резонансна томография на цервико – тораксален отдел на гръбначния стълб в амбулаторни условия. Ищецът се е съобразил с дадената препоръка и няколко дни след изписването му от посоченото болнично заведение – на 25.06.2014 г., е извършено ЯМР на стойност от 250 лв. Не се твърди от ответника, а и не се установява това изследване да е проведено по друг повод или във връзка с друг инцидент. Също така необходимостта от извършването му не е обусловена от резултатите от самото изследване. Дали е налице изменение в посочения отдел на гръбначния стълб или не няма отношение към въпроса относно наличието на причинно – следствена връзка между процесното ПТП и необходимостта от извършване на разглежданото изследване. Правно релевантно е обстоятелството, че е налице увреждане на ищеца в шийната област, което е наложило установяване последиците от това. Не е налице установена по делото друга причина, различна от медицинската препоръка в обсъдебаната по – горе експертиза, заради която ищецът да е провел ЯМР. Ето защо и след съвкупна преценка на ангажираните по делото доказателства, включително и влязлото в сила съдебно решение относно претърпените от ищеца травматични увреждания, се налага изводът, че разходите за ЯМР са сторени от ищеца във връзка с настъпилото на 19.06.2014 г. ПТП, с цел установяване на всички вреди, получени от инцидента и тяхното лечение и в изпълнение на дадената от лекуващия лекар препоръка за това. Липсата на изменение на шийните прешлени в резултат на процесното ПТП не води до отпаданане необходимостта от извършване на разглежданото изследване, чиято цел е да се установи обективното състояние на пострадалия и назначаване на адекватно лечение.

По изложените съображения въззивният съд счита, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи по делото, че сторените от него разноси за ЯМР са в пряка причинно – следствена връзка с настъпилото на 19.06.2014 г. ПТП, поради което следва да се възложат в тежест на ответника.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции не съвпадат, решението в обжалваната част следва да се отмени, като в полза на ищеца следва се присъди сумата от 250 лв. – обезщетение за претърпени имуществени вреди за ЯМР.

По разноските по производството:

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 25 лв. – сторени разноси във въззивното производство.

В полза на адв. Р.М., която е осъществявала безплатна правна помощ на жалбоподателя във въззивното производство, следва да се присъди сумата от 300 лв. – адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция. На същата следва да се присъди сумата от още 70, 20 лв. – адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ в производството пред СРС.

В полза на ищеца следва да се присъди сумата от още 111, 64 лв. – сторени разноси в производството пред СРС.

Обжалваното решение следва да се отмени в частта, с която в тежест на ищеца е възложена сумата от 57, 27 лв. – сторени от ответника разноси.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № № 20113483 от 12.05.2021 г., постановено по гр. д. № 32416/2019 г. по описа на СРС, III ГО, 180 състав, **В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ**, с която е отхвърлен предявеният от В. В. ОРТ., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. „*****“ № 38, срещу ЗД „Л.И.“ АД, ЕИК ***** с адрес гр. София, бул. „*****“ Д, иск с правно основание чл.226, ал.1 КЗ (отм.) – за заплащане на сумата от **250** (двеста и петдесет) лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в стойност на ЯМР, във връзка с настъпило на 19.06.2014 г. ПТП, както и **В ЧАСТТА**, с която В. В. ОРТ., ЕГН *****, е осъден да заплати на ЗД „Л.И.“ АД, ЕИК ***** сумата от **57, 27** (петдесет и седем лева и двадесет и седем стотинки) лв. – разноски за внесен депозит за възнаграждение за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съразмерно с отхвърлената част от иска, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Л.И.“ АД, ЕИК ***** с адрес гр. София, бул. „*****“ Д, да заплати на В. В. ОРТ., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж. к. „*****“, ет.***** и съдебен адрес гр. София, ул. „*****“ № 38 – адв. Р.М., сумата от **250** (двеста и петдесет) лв., представляваща разлика над присъдения размер от 841, 29 лв. до пълня предявен размер от 1 091, 29 лв., на основание чл.226, ал.1 КЗ (отм.), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в стойност на ЯМР, във връзка с настъпило на 19.06.2014 г. ПТП, ведно със законната лихва, считано от 06.06.2019 г. до окончателното изплащане, да заплати сумата от **25** (двадесет и пет) лв., на основание чл.78, ал.1 ГПК, представляваща сторени разноски във въззивното производство, както и да заплати сумата от **още 111, 64** лв., представляваща сторени разноски в производството пред СРС.

ОСЪЖДА „Л.И.“ АД, ЕИК ***** с адрес гр. София, бул. „*****“ Д, да заплати на адв. Р.М. М., САК, с адрес гр. София, ул. „*****“ № 38, ап.2, сумата от **300** (триста) лв., на основание чл.38, ал.2 ЗАдв. вр. с чл.78, ал.1 ГПК, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ във въззивното производство, както и да заплати сумата от **още 70, 20** (седемдесет лева и двадесет стотинки) лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в производството пред СРС.

Решението в частта, с която е уважен предявеният иск, е влязло в сила, като необжалвано.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____